

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

POBOŽEN MESEČNI LIST

Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ogracek je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1940 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

D A R I .

Na Dom sv. Frančiška v Črensovcih so darüvali v din. sledeči: Hozjan Treza, Črensovci, prosi sv. Antona pomoč, 10, Kociper Ivan, Odranci, 2, Kohek Genofeva, Sr. Bistrica, iz Francije 5, pokojna Marton r. Špolar Kata iz D. Bistrice je v testamenti darüvala 500 Din., šteri znesek so herbašje zdaj izplačali po Marton r. Balažic Rozi iz D. Bistrice. — Oča sirot, povrni vsem obilno.

Na podporo Marijinoga Lista so darüvali v din. sledeči: Čebular Janez, Zagaj—Kostrivnica, 4, Oslaj Magdalena iz Francije 3375, Trstenjak Franc iz Francije 1250, Kohek Genofeva, Sr. Bistrica, iz Francije 5, Marič Ivan, Odranci, 22. — Marija naj Vam bo plačnica.

Na Kitajske misijone je neimenüvani iz Slovenske Krajine darüvao 2163 Din. Polovica je šla za misijon g. Kereca, polovica pa za misijon č. šolskih sester.

Leto 36.

8. junija 1940.

Številka 6.

Zahvala.

Zavolo težkoga betega sem mogo vrejüvanje Marijinoga Lista odstopiti drugoj osebi. Gospod Halas Daniel, polanski plebanoš so bili tak dobri, da so za mesece marc, april i maj prevzeli vrejüvanje Marijinoga Lista i so to delo poleg svojih velikih farnih poslov z lübezni do dobre nebeske Matere z najvejšov požrtvovalnostjov doprinesli. Naj njim bo Marija plačnica za to veliko skrb, za to lepo delo, za to misijonslvo v denešnjem pokvarjenom sveti. Z globočine srca se njim tüdi zahvalim za tisto veliko lübezen, štero so do mene betežnika kazali s svojimi svetimi mešami i gorečimi molitvami. Ta smilenost po Jezušovih rečaj smilenost rodi. Smilenost Matere Bože i Srca Jezušovoga naj sprevaže njihovo düšnopastirsko delovanje, da neštete düše rešijo i spopolnijo.

Ar poleg svojih velikih düšnopastirskih skrbi duže ne morejo vrejüvati Marijinoga Lista, so to delo položili znova na moje rame. Gda po njihovej odpovedi znova prevzemem to skrb, jih prosim, naj s svojimi lepimi dopisi podpirajo še naprej Marijin List i ž njimi koristijo düšam našega naroda doma i v tujini.

Gda prevzemem znova v svoje roke vrejüvanje Marijinoga Lista, s poniznim srcom prosim prečastito dühovščino i ves naš

*katoličanski narod, naj me podpirajo s svojimi molitvami, ta-
nači, dopisi i z širjenjem Marijine slave po širjenji Marijinoga
Lista. Mati Marija naj veže vse v edno duhovno hišo, v šteroj
kak bratje i sestre v popolnoj medsebojnoj lübezni delamo iz
cele moči na to, da svojo nebesko Mamiko kak najbolje raz-
veselimo s svetim življenjom, z svetov smrtjov i svojov večnov
srečov. Marija, tvoja deca smo.*

*KLEKL JOŽEF, duhovnik,
urednik Marijinoga Lista.*

Dobra moja Mati, Blažena Devica Marija i lübleni moj ajtek, sveti
Jožef, vsi nebeski angelje i svetniki, posebni vi moji dragi zavetniki, moj lü-
bleni angel čuvar, krstni i fermanski patron i patron naše larne cerkve, vam
darüjem Srce Jezušovo vseh svetih meš, štere se te den i to noč darüjejo
širom sveta. Potolazíte Jezušovo, z grehi sveta razžaljeno srce, i je prosite,
naj vas odiči, mene, vsako düšo, posebno pa moje drage, naj napuni s svo-
jov lübeznostjov; vse verne düše, posebno moje pokojne, pa naj reši ognja
purgatoriumskoga.

Marijin slavospjev

V treh številkaž smo že premišlaval i od Marijinoga slavo-
speva, od najlepše pesmi zveta, štero je zospevala, gda je Mati
boža postala i v tom blaženom stan i obiskala tetico, Elizabeto.
Njena pesem se nadale etak glasi: „Glej, za blaženo me
bodo imenüvali odsehmao vsi rodovi. Ar velike
reči mi je včino On, ki je mogočen i je njegovo
ime sveto. Od roda do roda traja njegovo smilenje
njim, ki njemi v strahi slüžijo.“ (Luk. I. 49, 50).

Mati boža, po svetomi Dühi razsvetlena, z zahvalnim i
poniznim srcom priznava i nazveščava, da do jo do konca
sveta vsi rodovi, to je vsi narodi i vsa plemena, vsa pokolenja
za blaženo imenüvali. Tüdi pové, zakaj do jo za blaženo ime-
nüvali, zakaj do jo hvalili: „velike reči mi je včino on, ki je mo-
gočen.“ Za tisto veliko reč, štero nej je vsemogočni Bog včino,
jo bodo narodi za blaženo imenüvali. I ta velika reč je, da je
Sina božega poprijela po nevidnoj moči svetoga Düha, da je
mati boža postala. Bog je včino to „šteroga ime je sveto.“
Boža svetost je posvetila njo, jo rešila vsakšega greha, tüdi
poprijetnoga, zato je postala vredna, da se v njej i ž njov zgodi
najvekša čüda sveta: Bog nemrtelen, mrtelen človek postane v
njej, ona pa, kda postane mati, kda postane roditelica tistoga,
ki jo je stvoril, vendar ostane devica, devojka. Njeno materin-
stvo ne vrazilo njenoga devištva, nego jo ešče povekšalo. Sin,
ki ga je poprijela, je večna lelija, ki se je roditi šteo od lelije.
Čüda, ki presega območje našega razuma, a ki nas navdaja z
nepopisnim veseljem, ar mamó čisto mater, ki goji lelije neduž-

nosti v svojem i svoje dece srci. Zato se pa z popolnim zavüpanjom obračajmo k njej v vseh, ešče najmenših skušnjavaj, gda nam šče nečisti düh osmoditi ali potrgati i v blato greha stlačiti našo nedužnost.

V svojoj pesmi pove Marija tüdi zrok, za volo šteroga je Bog to veliko čüdo včino: „Od roda do roda traja njegovo smilenje njim, ki njemi v strahi služijo.“ Te velike reči je Bog včino po svojoj smilenosti, ne pa po našem zasluženi. Po božoj smilenosti smo dobili Zveličara i njegovo deviško Mater i to bože smilenje se je razlejalo na nas zato, ar je ona, Marija, v strahi služila Bogi.

Ka to pomeni v strahi služiti Bogi? Dvoje. Poniznost i lübezen. Spoznala je Marija svojo slabost, ka brez Boga ne more nikaj doprinesi, zato se je bojala same sebe, se je bojala ravnati se po svojoj voli, i ar je ljubila Boga, se je bojala, ga razžaliti še z najmenšim grehom, se je bojala njegovo sveto volo i želo še z najmenšov nepopolnostjov ne spuniti. V tom Marijinom zgledi najdemo klüč, šterj nam odpre vrata k božim miloščam. Bojimo se samih sebe. Človek je v grehi poprijeti, zato na greh nagnjen. Pa čeravno sv. krst zbríše ž njega grehe nagnenje, to je koren greha ostane li v njem. I tak je pri vsakom človeki. Nišče ne izvzeti, ne papa, ne kral, ne bogat, ne siromak, ne vučen, ne nevučen. Vsi mamo nekše nagnenje na slabo v sebi. Edni so nagnjeni na pilo, drügi na veselice, tretji na nečistost, tej na gizdo, oni na malodüšnost, edni na skopost, nevoščenost, drügi pa pali na zapravlivost i čemere, srditost. Pač vsi na nekaj slaboga. Zakaj je to Bog nehao v našoj düši po krsti? Zato, naj se borimo proti tomi nagnenji i slabo z dobrim premagano: pijanost z treznostjov, posvetnost s pokorov, nečistost z čistostjov, gizdo z poniznostjov, malodüšnost z velikim zavüpanjom, skopost z darovitnostjov, nevoščenost z dobrimi želami i deli za bližnjega, zapravlivost z pametnov šparovitnostjov, ka siromaki pa boža čast več dobijo, čemere z krotkostjov; srditost z velikodüšnim odpüščanjem i tak dale pri vsakom nagnenji.

Do te zmage pa nas pripela Marijin zgled. Če smo strah samih sebe, če se bojimo svoje slabosti i zato z vüpanjom prosimo njene pomoči, da z lübezni do Boga se borimo proti hüdomi, dokeč ne zmagamo, se borimo, dokeč se strast na greh ne spremeni v nasprotno jakost. To je bila pot vseh svetnikov, po drügoj mi v njihovo družbo tüdi ne pridemo. Vsem je pa Marija pomagala do zmage, nam tüdi ona bo.

Dober Jezuš, ki si k meni prišo pri svetom prečiščavanji, poslühni moje ponizne prošnje: V svoje Srce sprejmi sv. Očo, našega škofa, naše okrogline i naše škofije dühovnike, celoga sveta vse dühovnike, vse v velikih skušnjavah se nahajajoče düše, vse siromake, vse mirajoče, vse pokojne, celi svet, najbole pa vse zadeve svete katoličanske Matere Cerkve.

Dogovor z duhovnikom.

„Jako dolgo sam gučao ž njim od svojega življenja, od svojega dela, od svojega iskanja, od svojih dvomov, od svojega glada. Čudno, kak lahko i brez sramu sam lejko gučao od najtemnejših reči moje duše. Ve je pa tudi srce pretresojoče tolazilno gledalo v čiste oči človeka, ki pozna Boga. Jaz stopam v nepoznani svet. Vsi pomisleki, štere sem prle meo, so se mi zdeli v tistom hipi, kak sam je odkrio, popolnoma brezpomembni. Duhovnik je gučao od lübezni bože. Vseli, gda čujem, ali spregovorim Bože ime, ali mislim na nje, me zgrabi mamica od strahu. Se mi zdi, da gledam v prepad brez dna, pa vendar moj duh trepeče od želno želeče lübezni, da bi se razstopo v njem, ki ga zdaj za Očo nebeskoga imenujem. Duhovnik mi je dao katekizem trientinskoga zbora i mi je tanačivao, naj čtem poglavja, ki gučijo od Vere, Svestv, posebno pa od krsta. — „Predvsem pa morate moliti: Vi morate Očanaš i Zdravo Marijo moliti. S temi molitvami morate vi na vrata cerkve trkati i Jezuš vam je odpre; če ste dobroga nakanenja, vam bo Bog pomagao. V tom vas zagotovim. I vi morate pokleknoti i se prekrizati. Jaz bom molo za vas“.

Prva molitev pred Najsvetejšim.

„Nato sem začeo pred Najsvetejšim moliti, štero je v toj cerkvi noč no den izpostavleno. Klečeč sem gledao na razsvetleno belo hoštijo v monstranci. O, kak obvladajoča miseo je, ka je mali falaček krüha Jezuš, ka je on s svojim telom, s svojov krvjov, s svojim neskončnim božanstvom v to belo podobo skrit iz lübezni, iz lübezni, iz lübezni, iz lübezni! — da je on tesno pri meni, on, moj Bog, da jaz morem ž njim gučati, da on mene čuje, da on v najglobše skrivnosti mojega bitja gleda... Več nesam vüpaio na Njega gledati, glavo sem nagno, oči sem zapro i sam posküso moliti. Povedao sem Njemi vse svoje duševne nevole, svoje siromaštvo i sem ga proso za smilenje: „Jezuš, ti mi moraš pomagati, ve si ti sam pravo: ki išče, najde, i ki prosi, dobi. Sam jaz lejko ne proso z vsakim vdarcem svoje žile v svojem žitki? Jezuš, daj mi vero, daj mi spoznanje i lübezen do Boga, vzemi slepotu z mojih oči, da jasno vidim. Ti si Bog, vesolstvo si ti stvoro, ti si z ednov miseljov zazidao rimsko cesto na nebi, ti si mi dao dušo po tvojoj podobi. Jaz ti jo ščem vrniti, jaz jo ščem v tvoje srce položiti, o moj Jezuš: da se segreje i po tvojoj očiščavajočoj krvi postane ognjena lübezen. V belom sunci hoštije te ne vidim, pred štere nevidnov svetlostjov sam sklüčen. Ar sem slepi i ne bi mogo prenesti pogleda tvoje vsegamogočnosti, pogleda tvoje slave, pogleda tvoje lübezni. Pa čeravno te ne gledam s svo-

jimi telovnimi očmi, vendar znam, da si ti tū. Podoba krūha je samo na videz; te je tvoje telo, tvoje meso i tvoje božanstvo je v tom drobčki krūha zaprto. Jaz ne morem zapopasti te velike skrivnosti. A jaz znam, da je Bog v nevidnoj podobi navzoči, Jezuš, moj ljubleni Gospod je tū, tesno pri meni, pred menov na oltari. To je ne nikša senja, nikša domišlija, nikša lažliva videz. On je tū zaistino. On je prišo, ar mene i vsakoga človeka z nezmernov lūbeznostjov lūbi. O moj dragi Jezuš, navči me moliti. Pomagaj mi v mojej nevoli. Ti si vsegamo-
goči: Zgledni se na mojo dūšo, očisti jo, razsekaj jo, kak drvar drevo razseka i daj mi novo življenje. Kajti jaz sem nevolen, zgūblen človek, ki je že dugo bio brez tebe i ki neve, ka naj včini. O moj veliki brat, jaz se ti zročim! Jaz sem najveksi berač, ki mam od tebe neskončno dosta prositi, pa nevem, kak naj začnem. Z stvojimi razprestretimi rokami me obimni, daj

Ce bi jaz koga ali kaj raj meo, kak Tebe, Jezuš, v Oltarskom Svestvi, bi ga i bi je pred Tebov k sebi želo, da pa Tebe najraj mam, zato Te nad vse najbolje goreče k sebi želem.

mi edno od tvojevi prebodnjenivi roki. Jaz se ščem tesno držati tvojega tela. A jaz ne najdem tiste reči, štere bi ti šteo povedati. Je to razžalitev, ka ti pravim? Ve si pa ti za betežnike i blodnike prišo. Jaz sem na smrt betežen. Tūdi jaz sem bio med tistimi, ki so te špotali i mučili. Tūdi jaz sem se norčaro z križa i Križanoga i na istino ne sam štep poslušati. Tūdi jaz sem osmešo tvoj krvavi znoj i tvoje trpljenje i tvoje spotikajoče korake na Golgoti. I ti namesto toga, da bi mene nespametnoga za vedno zavrgo, si me zvao, si me, ne da bi jaz to opazo, k sebi pripelao. O Jezuš, moj Bog, jaz sem eden nevrednež! Ti mi moraš pomagati, ar jaz od tak daleč, od tak daleč prihajam . . . , jaz sem preveč zamazani, jaz ne vūpam tvojega svetoga imena z svojimi pūstimi vūstami spregovoriti. Ti si previsoki, prečisti, boži, i vendar me, siromaka, nepremagljivo k

sebi zoveš. Bojim se te i ljubim te. Strah zbujajoč si ti, pa li gladujem po tvojoj navzočnosti. Čutim v sebi valovanje vriskajočega veselja i moje oči jočejo. Moja grešnost me premaguje i se vržem v tvojo smilenost. Z vsemi svojimi čuti sem grešio, i jedino ti me moreš očistiti z svojov rdečov krvjov. Jezuš, Jezuš, smiluj se me“.

„I moja duša se je pogrozila v nemo molitev.“

Pri Bloy-i.

„Gda sem se vrno k Bloy-i, sem s kratkimi rečmi pripovedao svoj pogovor s kaplanom njemi i njegovoj gospej, z šterov sem se zdaj prvič srečao, štera mi je pa bila kak izvrstna žena dobro poznana iz Bloyovih dnevnika. Bloy mi je gučao odkrito, od moči svestv, od bože sile, štera v njih prebiva. Zvunešnje opravlanje je samo znamenje, a učinak je istina. — „Vi ste zdaj mrtvec“, mi je pravo, „a po krsti oživete“. Vi ste zdaj nagi, a po krsti se oblečete v Kristuša. Če bi vi zdaj meli še kakše pomisleke i dvome, se teh verig rešite, kak duhovnik nad vami spregovori reči: „Jaz te krstim v imeni Oče i Sina i svetoga Duha“.

Vse sprejemem, ar istino poslušam. Moje misli se neprestano bavijo s temi globokimi čudami. Po človeče povedano, ne razmim teh skrivnosti, a moja duša zna za nje, i jaz se prek dam Bogi: „Bodi tvoja vole“.

Bloy mi je posodo življenjepisa Emmerich Kate, štero je napisao pater Schmöger Karol Erhard. To more edna čudno lepa kniga biti.“

Poslušao sem ptičico

Poslušao sem ptičico
v grmi čepečo,
drobila je pesmico
v nebo donečo;
s klunčekom je gledala
v nebe visine,
ne niti ovarala
zemle minlive.

Zgledno sem se v dušico,
božo lepoto,
drobila je kletvico, —
oj na debelo.
Z obrazom je gledala
zemlo minlivo,
nebesom pa kazala
hrbet, pesnico.

* * *

Poklekno sem pred oltar,
jočić se tožo:

„Bože Srce, to je dar
za tvoj dobroto?“

„Za križ, za smrt, za rane?“

Svestvo oltara?

Za radosti vekvečne?

Za časti krala?“

Srčen.

Kak smo dužni Boga v vsakom dužovanji hvaliti

1. Sinec moj, če si sam, veseli si v svojem Bogi i v svojoj duši; če si pa med svojimi brati, ne opusti zahvale, štero si mi dužen.

2. Hvalite Jezusa Kristusa škofje; hvalite ga škofje s svojimi škofijami.

3. Hvalite Jezusa Kristusa župniki; hvalite ga župniki s svojimi verniki.

4. Hvalite Jezusa Kristusa duhovniki; hvalite ga duhovniki i svecki ljudje.

5. Hvalite Jezusa Kristusa redovniki; hvalite ga redovniki i vsi pobožni ljudje.

6. Hvalite Jezusa Kristusa svetniške duše; hvalite ga z pokorniki.

7. Hvalite Jezusa Kristusa delavni ljudje; hvalite ga s svojimi podjetji.

8. Hvalite Jezusa Kristusa močni; hvalite ga s svojimi borbami.

9. Hvalite Jezusa Kristusa modri; hvalite ga s svojimi spisi.

10. Hvalite Jezusa Kristusa umetniki; hvalite ga s svojimi umetninami.

11. Hvalite Jezusa Kristusa očevje; hvalite ga s svojimi družinami.

12. Hvalite Jezusa Kristusa učitelje; hvalite ga s svojimi učenci.

13. Hvalite Jezusa Kristusa gospodje; hvalite ga s svojov bratjov.

14. Hvalite Jezusa Kristusa bogatci; hvalite ga s svojimi miloščinami.

15. Hvalite Jezusa Kristusa siromaki; hvalite ga s svojim znojom.

16. Hvalite Jezusa Kristusa mogočni; hvalite ga s svojim zgledom.

17. Hvalite Jezusa Kristusa oblastniki; hvalite ga s svojimi podložniki.

18. Hvalimo ga doma i javno; hvalimo ga v življenji i smrti.

19. Hvalimo ga z rečjov i djanjom; zdaj i na vse veke. Amen. (G. Pallau S. J. Na Kristušovoj poti).

Sveta Držina, Jezus, Marija, Jožef, sprositi čast oltara Frideriki Baragi! On pa naj sprosi slovenskomi narodi miloščo, ka vsikdar ostane Marijin narod, pride do svojih pravic, ki njemi je Bog določo i se reši grozečega boja.

Gda ste zdaj že čuli, kakše moke se morajo v pekli prenašati, gotovo ste prišli do spoznanja, da vsaki zmed vas vse more doprinesiti, da se teh mok reši. Če si je Achab, komi je pa Eliaš prorok vnogo menše trpljenje naznano, od straha taki obleko raztrgao, v raševino oblekeo, se z pepelom obsipao, se z postom mrtvio: (Kniga kralov 21, 27) Ka bodo začeli tisti, šterim sem jaz dnes vnogo vekše nesreče naznano? Gotovo bodo vsi jočič šli domo, da se v kloštre zaprejo, da se v brloge skrijejo.

Pa vendar vam povem, da niti ednoga ne, ki ne bi vse mogoče včino, da se pogubi. Da keliko je takših, ki pravijo, ka raj pridejo v pekeo, kak bi pretrgali tisto prekletstva vredno znanje, v sterom živejo! Keliko je takših, ki do raj šli v pekeo, kak bi tistomi človeki oropano blago povrnoli! Keliko je takših, ki do raj šli v pekeo, kak bi tistoj ženi oropano poštenje povrnoli! Keliko je takših, ki do raj šli v pekeo, kak bi se pomirili! O, keliko je takših, o, keliko je takših! Pa ne ste čuli Kristušovih odločnih reči, ka je tista cesta, štera v pogüblenje pela, prostorna? Da so vrata, štera se na pogüblenje odpirajo, široka? (Mataj 7, 13.) Što more zato zračunati broj tistih, ki se dnevno pogübjijo?

V Parizi je smrtno zbetežao neki plemeniti kancler, ki je bio ljublenec nadškofa; zato ga je obiskao tüdi nadškof i ga je proso, naj se njemi po smrti prikaže, če to Bog dovoli, i njemi pove, kak njemi ide na drugom sveti. Kancler njemi je to oblübo i je vmro. Za en mesec, gda je nadškof sam sedo v svojoj čitalnici, vidi pred sebov stati svojega prijatela, ki je bio v žalno obleko zamotan, pobit i žalosten. Pri tom pogledi se je jako prestrašo; a hitro se je zdramo i ga pitao, zakoj je prišo? Odgovoro njemi je mrtvi, da zato, naj svojo obečano reč spuni. On njemi v Gospodovom imeni naznanja, da je na večno pogüblenje obsojen deloma za volo svoje gizde, deloma zavolo svoje nečistosti. Si lejko mislite, kak se je smilo nadškofi. Pitao ga je, če njemi na kakši način ne bi mogo pomagati; a te njemi je odgovoro, da se tomi pitanji jako čüdi. Ve pa mora znati, da z pekla nega rešenja. Edno bi še rad znoo, pita pogübleni, kak dugo je že tomi, ka sem se ločo z toga sveta? Nadškof njemi je odgovoro: Ravno dnes je en mesec. — „En mesec“ pravi pogübleni, ne več? Ne več? Joj! Joj! Joj! — Ka ti je pa, pita ga nadale nadškof, da tak glasno kričiš? — „O mi nesrečni pogübleni!“ odgovori te, „mi vsi v pekli smo mislili, da je sodnji den že blizi.“ — Zakaj? — „Kak gosto kaple v zimi sneg na zemlo, tak gosto kaplejo düše v pekeo.“ Za temi rečmi je grozovito zakričao i premينو.

Ste čüli to, moji ljubleni krščeniki? Kak snežinke, kak snežinke, tak gosto kaplejo düše v pekeo. O keliko zrokov mamoo

zato se bojati, da ne samo eden, da ne samo eden z med tū zbranih sliši k broji tistih, ki do v istini boleče čutili tisto, ka smo tū z rečmi povedali.

O, ne more nas vkaniti reč velikoga proroka Izaiaša, (Iz. 5, 14) ki nas zagotavlja, da „je pekeo svoje grlo razširo i da je svoj prepad v neizmerno dalečino razprestro.“ O kak globoki je peklenski prepad! Kak nezmeren! Kak brezmejni! Što more zato zračunati, keliko jih dnevno požre, prepad, ki se ne da zmeriti, ki nema mej?

Pomačaj bližnjemi v stiski, **kde li moreš, pametno poleg svojega stana; ostalo dobra** **vola dopuni.**

Saleški sv. Frančišek v knigi „Prava pobožnost“ poglavje 2, vrsta 22—24, sledeče piše od lübezni do bližnjega: „Zapomli si dobro, ka boži Zveličiteo, ki je vse včino za nas, ka je li mogeo, zahteva, ka tūdi mi včinimo eden ovomi vse, ka brez greha lejko doprinesemo; to zahteva tūdi pravilo popolnosti.

Blaženi so smileni, ar smilenje zadobijo. (Mataj 5, 7.)

Zato pa naše prilatelstvo mora biti tak močno, odkritosrčno i temelito, ka se ne bomo bojali žrtve prnesti za bližnjega, če prilike to zahtevajo. Za njegovo dūšo i telo telko dobrega moramo doprinesiti, kelko li moremo, s tem, da za njega molimo,

da njemu pomagamo, kda se prilika nudi za to, kajti lübezen, štera sloni samo na reči, nema nikše vrednosti. Z rečmi i s čütenjom lübiti je ne tista lübezen, s šterov je sladki Zveličiteo nas lübo, ki nese zadovolostem, da bi nam lübezen zagotovo, nego dao nam je otiplive dokaze svoje lübezni".

„Nas je naš boži Zveličiteo ne samo lübo od vekomaj, nego to lübezen je pokazao ešče do tistih, ki so ga križali, ka je pa najstrašnejši greh, ar so Boga vmorili i s tem zaistino šatansko hüdobijo doprinesli. Njegovo srce je vendar puno bilo lübezni do svojih krvnikov. Gda so ga tej s krutov podivjanoštov na križ razpeli, je on molo za nje i je zagovarjao, naj njim more smilenje sprositi od nebeskoga Oče. (Luk. 23, 34). Tak nam je dao ešče vmirajoč najvzvišenejši zgled lübezni. O kakši nevolajše smo mi! Razžalitve niti po dugšem časi ne moremo pozabiti, čeravno dobro znamo, ka ravno tisti nasleđuje najpopolnej našega Zveličitela, ki svojemi bližnjemi z blagoslovi lübezni ide proti".

Boğ

1. Boža navzočnost.

Povsod vu stvorjenji kralüje gotova privlačnost, štere vretina je nevidna. Tak je v naravnom, jakostnom i dühovnom sveti. Mi to privlačnost pripisüjemo stalno zrokom, ki so pa samo njeni učinki. Samo vera nam odkrije njeni pravi začetek. Bog stoji za vsem. Njegova sladkost prehodi temne sence, štere jo zakrivajo. Ta boža sladkost pride na površje i s svojov milov močjov premaga celi svet! Sladkost skritoga Boga je radost življenja. Ona je privlačnost nature i tolažba, štera se prikaže pri vsakom trpljenji. Mi se te tolažbe dotikamo, mi se na njo naslanjamo, mi gledamo skoz nje, vsikdar i povsod. A ona se nam zdi, tak naravna, da jo skoro spregledamo, pa, če vere ne bi bilo, bi jo ščista spregledali. Njena nazočnost je spodobna svetlobi, če ne vidimo obraza sunca. Ona je spodobna kamenim njivam na vrhi brega, če se zblisne iz prek njih idočih oblakov, ali če ta svetlost predere v temni log, gde veter semtam nagible listnato streho drevja, ali spodobna je ta boža svetloba srebrnim strlicam, ki se na dni plavoga, globoka jezera svetijo pod vodov, z pisanimi kamni i zelenimi glaži, ki se tam bliščijo.

2. Boğ i njegova popolnost.

Bog je prosti, brez tela ali določenih delov. On je prosti, ar nema nikaj posojenoga na sebi. On je stvoriteo, ki nikaj ne potrebüje, on je povsod brez prostora, on je večeni, ki nema konca i čeravno spreminja vse reči, on se ne spreminja. On je neskončno dober do vsega stvorjenja, posebno dober je pa do človeka. On je brezmejni s pogledom na veliki broj njegovih

popolnosti, na stopnjo i slavo teh. On je povsod navzoči na različne načine. On je nespremenliv; njegova večnost ga brani pred časom, njegova nezmernost pred prostorom, i njegova modrost pred spreminjanjem njegovih sklepov. On je večni brez začetka i konca. On je največša čistost i svetost i najbolje bliščeča lepota. On je vsikdar miren; nikša zmotnjava se ne more bližati njegovomi bitji. On se nazveščava naravi, veri i zveličanim v nebesaj i vendar ga nišče i nikaj ne more zapopasti. Njegovo ime je nedopovedlivi Bog. Njegova znanost presega naše pojme. Njegovo bitje je sama pravičnost, i njegovo življenje je neizčrpliva vretina življenja. Njegova vola je najvišiša i njegova sloboščina nema sebi ednake. Njegova lübezen do svojega stvorenja trpi od vekomaj, i njegova smilenost je nezgrüntana globočina najlepšega sočütja i ponižanja. Njegova pravičnost je brez graje kak njegova svetost, i ravno tak dobrohoteča, kak njegova smilenost. Njegova oblast je brezmejna i puna lübezni, i njegove blaženosti nišče nedosegne. To je v sühoj reči šole opis tistoga, ki je naš lübeči, smileni oča, Bog nad vse, hvaljen vekomaj. Amen. (P. Fr. W. Faber).

Dober Jezuš, ki si k meni prišo pri svetom prečiščavanji, napuni me s svojov svetov miloščov, ka tisto, ka je to popolnejše, spoznam i verno spunim, vsikdar, najbolje pa denešnji den, naj s tov lübeznostjov potolažim tvoje z grehi sveta razžaljeno Srce.

Prebito Srce Jezušovo

Sv. Lovrenc Justiniani piše sledeče od prebitoga Srca Jezušovoga v 21. poglavji svoje razspreve: Slavna smrtna borba Kristušova: „Gda so pa k Jezušu prišli i so ga mrtvoga najšli, njemi ne so kosti spotrli, nego eden je zavihno sulico, njegovo stran odpro i taki je pritekla krv i voda. Velika i nezaslišna čüda, da z mrtvoga tela teče krv i voda. Boža modrost je s tem štela nam odkriti največšo skrivnost, edinnost božo z cerkevjav. Te dühovne združítve podoba je bila pokazana te, gda se je spečemi Adami vzelo rebro i gda je ž njega stvorjena Eva postala mati vseh, ki je predpodoba Cerkve. Sveti Düh je s tem naznano naprej, da pride pravi, dühovni Adam, ki stvorjen po moči sv. Düha, gda zaspi na križi i priteče ž njega krv i voda, te se narodi njegova krasna zaročnica, čista, nevtepena Cerkve. To so najmre sveta svestva, po šterih se celo telo Cerkve opira i posvečüje. V kopeli krstne vode, štera se po smrti Kristušovej posvečüje, se reši zamazka poprijetnoga greha. V Zveličitelovoj krvi se pa ne opere sarpo od vseh grehov,

nego se njej še odprejo vrata nebeska. To oboje edenisti učinek ma i edno brez drugoga ne more pomoči k zveličanji: nišče nemore najmre brez krsta i brez odpuščenja grehov zadobiti prišestnoga zveličanja herbijo. To po celom sveti vči sveta Mati Cerkev i se potrđjava z vnogimi dokazi iz svetoga Pisma. Pa to svedoči tisti, ki je sam vido, kak je tekla krv i voda z Kristuša i njegovo svedočanstvo je istinsko. Te je Janoš apoštol i evangelišta, koga je Gospod posebno lübo.

To vse se je zato zgodilo, naj se Pismo dopuni: kosti ne sterite v njem. Bog je najmre Mojzeši zapovedao, naj se pri daritvi, pri darüvanji zaklanoga agnjeca niedna kost v njem ne

Srce Jezušovo, smiluj se grešnomi sveti, spokori ga i pomiri ga.

potere. V Jezuši, najbolje nedužnom agnjeci se je te podobe istina dopunila. Neso se njegove kosti strle, kak dvema razbojnikoma; nego samo njegova stran se je odprla, da se spuni drugo Pismo, ki pravi: Gledali ga bodo, koga so presmeknoli. A znamenje ran je Gospod šteo na svojem teli obdržati, naj povekšavajo pobožnim lübezen, za pogüblene pa naj so nepobitno svedočanstvo. Ka so vüsta prorokov že davno naznanjala, se je v' Kristuši dopunilo, naj se katoličanska vera po sebi i proti krivovercom okrepi."

Kristuša Krala, Gospoda narodov,

molimo, ki da obilnosti duha tistim, ki ga uživajo.

Z gornjimi rečmi se začinjajo duhovniške molitve na Telovo. V maloj hostiji molimo Krala, gospoda vseh narodov i gda se z tov živov verov k njemu bližamo, te se z duhom, to je svetim Duhom napunimo. Sveti Duh je pa lubezen. Zato vretina lubezni do Boga i bližnjega je Jezuš v presvetom Oltarskom svestvi, je sveta mala hostija, če jo vredno k sebi vzememo. Jezuš je po goristanenji na 40. den v nebo stopo. To smo obhajali na god zastoplenja, ali kak na drugih krajaj pravijo, na Malo Telovo, gda je v prvejših časaj vüzemski čas poteko i se je te den zadnjič delilo sveto prečiščavanje: mala hostija, to je malo telo. V teh krajaj se Telovo zove za Velko Telovo, ar se Velko telo Gospodovo nosi okoli v procesiji, to je velika hostija v monštranci.

Jezušova navzočnost v Oltarskom svestvi je nadalüvanje njegovoga pravoga i osebnoga prebivanja na zemli. S tem dobi Oltarsko svestvo neizmerno čast i zvišenost.

Jezuš v Oltarskom svestvi je zaistino nazoči živ, kak je bio živ na zemli, to je prava vera, ki jo je glasio on sam, Oltarsko svestvo je ne znamenje, ne podoba njegove navzočnosti, ne, v Oltarskom svestvi zaistino žive Marijin sin, naš Zveličar, Jezuš Kristuš, kak je živo v Bethlehem, Egipti, Nazareti, tisti Jezuš, ki na desnici božoj sedi v nebi. On je tü nazoči kak Bog i človek i ne samo te, gda se pri svetoj meši darüje, gda ponovi svojo križno daritev na nekrvav način, nego stalno do konca sveta. Ne samo te, gda ga pri prečiščavanji k sebi jemlemo, nego po prečiščavanji tüdi v vsakoj cerkvi, gde je tabernakl za čuvanje posvećenih hostij, ki so telo i krv gospoda Jezuša Kristuša.

I ostane Jezuš v Oltarskom svestvi, tak dugo na zemli, kak dugo se ne pokvarijo podobe krüha i vina i ostane nemrtelen v neskončnoj diki, v štero je stopo po svojem goristanenji i štero pripravljala vsem tistim, ki ga vredno k sebi jemlejo. Zato je obećao z božov rečjov i oblastjov, ka na sodnji den obüdi tiste, ki ga uživajo i njim da večno življenje.

I gda vse to verjemo, s potrjim srcom pitamo, zakaj se pa ogiblejo milijoni svojega neskončno lübečega božega Odrešenika, zakaj se ga ogible mladina, zakaj moški spol, zakaj bogatci, zakaj mogoćni i nešteti drugi? Zato, zato, kak je Jezuš sam povedao v priliki od gostüvanja kralevskoga sina, ar majo raj grešni svet kak njega. Siromaški Jezuš.

Dober Jezuš, ki si k meni prišo pri svetom prečiščavanji, daj mi dnes i vsikdar svoj sladki križ i milošćo, da bom ga znao junaško nositi, da bo dober Oća nebeski z menov polnoma zadovoljen.

J. KONTAR

Cerkveni ropi. V Granešini na Hrvatskom je bio 30. aprila izvršen rop v cerkvi. Ropari so vdrl v cerkev skoz okno, raztepli sv. Hoštije, odnesli ciborij, 2 križa i en mesingasti posvečenjek. Pri Sv. Klari pa so na Jožefovo vdrl v farno cerkev. Roparje, štere so zdaj zgrabili, pravijo, da so v cerkvi vkradnjene stvari vrgli kak brezvredne v Savo. Orožniki so ropare komaj obranili pred razdraženim i žalostnim ljudstvom.

Vatikan. Z odlokom sv. Oficija od 24. IV. 1940. so vsa dela Alfreda Orianija uvrščena v seznam prepovedanih knjig. Te odlok je sv. Oča potrdio, podpisao i zapovedao, naj se objavi. — Oriani je v svojih spisih včio navuk, ki je nasproten krščanskomi navuki od nastanka sveta. Za njega je Kristuš navadni prorok. — Zavolo toga neštetni italijanski listi napadajo vatikansko glasilo „Osservatore Romano“ i Vatikan. — 5. maja sta bile proglašeni za svetnice Marija Pelletier i Gemma Galgani. — 6. maja sta italijanski prestolonaslednik princ i žena, princeza Pijemontska obiskala sv. Očo. Visikim gostom so bile izkazane vse vojaške časti. Pri odkodi je sv. Oča darüvao princezi srebrno umetniško Marijino podobo, principi pa zlato kolajno. Gosti so nato šli v baziliko sv. Petra, kde so duže časa molili.

Rim. Kardinal Pizzardo je blagoslovo temelni kamen za novo zgradbo „Germanicum“. Tak bo najstarejše prvo semenišče v Rimi dobilo svoj prostor v modernoj zgradbi. — V vseh rimskih bazilikah se je k Risalom vršila devetdnevnic, da bi lüdje od Boga sprosili kem več dühovniških pozvanj. Vsi, ki so se bar pet dni vdeležili devetdnevnic, se spovedali, sprejeli sv. obhajilo i molili po nameni sv. Oče, so dobili popolni odpustek.

Italija. V Padovi se je vršo 3 dnevni tečaj za dühovnike te škofije. V predavanjih, šteta so se vršila v semenišči, je generalni vikar O. Bevilaqua posebno povdaro, da mora dühovnik biti sveti, svetosti pa nega brez lübezni, ki se hrani v sv. meši. — V Benetkah se je vršo katehetski kongres ino ž njim v zvezi pobožnosti i govori, da pokažejo, ka i kak je potrebno delati, da se krščanski navuk vcepi kem globle v dūše dece i

i odraščeni. V Genazzano je nedavno prišla velika skupina albanskih vojakov, da se poklonijo Mariji dobroga Sveta, štere čudotvorna slika je v tej cerkvi. Vojaki so med sv. mešov molili rožni venec i prejeli sv. obhajilo.

Na Madžarskom je vmro jezuit O. Bela Bangha, ki je bio eden od najizobraženejših i najvplivnejših madžarskih kulturnih delavcov. Od l. 1912. je izdajao revijo „Magyar kultura“ i zbrao okoli nje madžarsko katoliško inteligenco. Kak dušni pastir je dosta delao v Marijinoj družbi i držao duhovne vaje. Lani je krasno govorio v Ljubljani na kongresi Kristuša Krala od apoštolstva svečkih ljudi.

Costarica. V toj republici so izbrali za predsednika dr. Rafaela Calderon Guardia, ki je praktični katoličanec. Kak zdravnik je s svojov dobrotov i plemenitostjov pridobio vsakoga. Ob priliki izvolitve je obečao, da bo vodo delo v smisli okrožnic sv. Oče. Narod s svojim novim predsednikom z zavupanjem gleda v bodočnost.

Srebrno sv. mešo, to je 25 letnico svojega mešništva obslužavajo junija 16. preč. g. Haoko Jožef, župnik v Bogojini. Pri tom veseselom dogodki iz srca želemo preč. g. srebrnomešniki popolno obrambo Bl. Device Marije, Matere duhovnikov i jo prosimo, naj sprosi obilen blagoslov iz Srca svojega božega Sina na njihovo delovanje. Gospoda slavlence z ednim zročimo v goreče molitve naših naročnikov, posebno vseh njihovih vernikov, ki njim je to velika sveta dužnost. Na vnoga leta.

MISIJSKA POROČILA

Barretos, 26. febr. 1940.

Prečastiti gospod! Ravno dnes sem dobila prvič Mar. list, ki mi ga je poslala naša sestra Estefana. Veliko veselje mi je včinila stem, ve Mar. list mi kaže kraje ino ljudi, z šterimi sem jaz prle vkup živela. „Marijin list“ je nebeski angel, ki vežeš srca vseh Slovincov v eno samo miseo ino ideal. Čas je že, da se začuje izraz hvaležnosti, tvojih sorojakov, tudi iz Brazilije. Prisrčni Bog plačaj! Častiti gospod, tri leta je že priteklo, ka sem se poslavlila od domače zemle, pa sem se poslovlila od Vas. To pa ne pomeni, da sem mogoče že domači kraj pozabila; nikak ne, v duhi smo si vedno blizi, blizi! Odkrito povem, da je bio moj začetek težki, vse mi je bilo tuje, navada, narava, pa jezik, ki ga ta zemla govori. Ze prvi mesec sem bila jako betežna. Pa štela sem premagati vse, edno za drugim, zato zdaj diham prostej pod božim vročim suncom.

Dovolite, da Vam tudi povem, da vse te težave tudi na znotraj obogatijo človeka. Malo naj še omenim, kak nam sestrām ide v Braziliji. Srečne smo, dela je dovolje. V tukaršnji

bolnici zdravimo vse različne bolezni; bolnice so ločene daleč od krasnih braziljanskih mest, zato smo največ same z bolniki. Gospodje zdravniki prihajajo sam vsako jutro, pa napravijo operacije, a drugo pa ostane vse za nas, vsa dvorba pri raznih boleznih; so takšne bolezni, šterih doma nesem poznala i ne čula od njih. Betežnikom zdravimo rane, oči, kožne bolezni do večera. A večer pa pripravljamo naše bolnike i deco za sv. svestva. Braziljani so skoro vsi krščeni, a ne nikaj poučeni vu veri. Tudi naš g. župnik opravljajo prinas duhovniško službo po noči. Vse vršijo ponoči, ponoči delijo vsa svestva, vso duševno delo, ešče zdavlejo po noči, kajti duš je v tukaršnjem mesti 40 jezero. Gospod je pa samo eden. Braziljani majo duhovnike ino sestre jako radi, pa se jako spoštlivo obnošaja do njih. Zato me sestre tudi

Ki siroto sprejme, Jezusa sprejme.

včasi obiskavamo bolne ino siromake, v njihovih siromaških stanovanjih, ki so tak niska, da se še zravnat i ne moremo v njih. Nad vse srečni so pri toj priliki i pravijo: Sveta mati prihaja k nam, prinaša nam tolažbo i blagoslov. Če bližji prebivalci zvejo za nas, nas pride vabit, da naj še k njim stopimo bar na malo „kavo“. Ar pa nam sestram to ne dovoljeno, se jim vludno zahvalimo i jim svetujemo, da naj spiyejo kavo sami na naše zdravje. Tak, vidite Častiti, ma naše teško delo tudi vnogo lepih sladkih strani. — Pristrčne pozdrave, pa spoštlive rokopolube Vam pošilam. Molite zame, prosim v Gospodi.

Sestra Leandra Cigan,
iz Sr. Bistrice v Braziliji.